

ræður um at stinga burtur-úr. Ongar snildir, men nógva orku.

Onkuntíð fóru Charlie - eingilsmaðurin - og eldri drongurin út tveirir at spæla. Charlie hevði eina mandolin og nakrar heimagjörðar dukkur, so hann kundi spæla dukku-sjónleik. Hann hevði dukurnar spraklandi á fótunum og spældi mandolin samstundis, og sonurin spældi maracas. Hetta plagdi at dáma børnunum so mikið væl, at tey finga foreldrini at steðga á - og á tann hatt vunnu teir sær sera nógv pening.

"Farið út á Capri"

Vit vóru á Sicilia í

gittarnir tiknir frá okkum. Teir skuldu vit fáa aftur um dagin.

Vit lögdu okkum so at sova úti á berajól (sovi-posar høvdu vit við okkum). Myrkt var, so ikki vistu vit av, at vit lögdu okkum mitt í garðin í einum gistingarhúsi. Um morgunin vaknaðu vit, við at fólk gekk um okkum.

Tiknir einaferð enn

Vit finga gittarnar aftur og hildu leiðina oman á kaiina. Tá kom politibilur eftir okkum - í ylandi ferð og við ljósi og lúðri frá. Tá ið Russel spurdi politistarnar, um teir høvdu sæð "Miami Vice", vórðu teir ógviliga erpnir!

og gjörði tað til flúgvana - "Hetta kanst tú brúka tað til!"

So gav hann mær eina skortfleingju og bað meg fara til næstu sendistovu og tað beinanveg.

Men nú finga vit feril av paranoia - her var ikki verandi. So vit fóru oman á kaiina at bíða eftir ferjuni. Fólk spurdi okkum, um vit ikki kundu spæla fyri teimum.

"Ikki talingur um!" Svaraðu vit.

Men tey søgdu, at loyvt var at spæla fyri einki, meðan bíðað varð eftir ferjuni - vit skuldu fáa peningin í reyvalumman.

Væl gekst. Men vit fóru ongantíð aftur út á Capri.

Í Rom spældu tey ofiast um kvældarnar, tí ov heitt var um dagin.

Hjá gøtutónleikaranum krevst, at hann hoyrist burturúr, sigur Sámal.

tríggjar mánaðir. Síðani koyrdu vit upp eftir at vitja fólk, sum bretarnir kendu. Av og á steðgaðu vit og spældu til bensin og lívsins uppihald. Í Sovento spurdi fólk okkum, hví vit ikki fóru út á Capri at spæla - "Har er bara ríkt fólk og nógur peningur at vinna".

So eg og Russel báðir fóru út at loddadýpið.

Inni í havnini lá hópur av dýrum stuttleikabátum. Vit hildu beina leið niðan á torgið og fóru at spæla. Men í hálvum sangi kom ein politistur og tók okkum við á politistøðina. Har finga vit greið boð: Á Capri var ikki loyvt at spæla á gøtuni.

Men onkur visti um eina barr, sum vit kundu fara inn á og spæla. Har sótu vit alla náttina. Fram móti morgni fóru vit spælendi út frá barrini. Tá tók politistur okkum fyri húsafríð. Tá ið nakrir av italiumonnum mótmæltu hesum, tók Politistur bara teir við!

Á Politistøðini finga vit eina rimmar skortfleingju, sum eg ikki skilti. Vit vórðu sleptir út aftur, men

Vit vórðu so tiknir við á eina aðra politistøð - men einasta teir vildu okkum, var at fáa greið á, hví teir á hinari politistøðini høvdu tikið okkum!

Teir spurdu okkum, hvat vit spældu - "Kunnu vit ikki sleppa at lurtu?"

"Men vit kunnu ikki spæla her inni!"

Jú - komið bara út á gongina."

Vit eftirlíkaðu trivu í eitt Beatles-lag: "Here I stand with Head in Hand, Turnin' my Face to the Wall". Vóru ikki meir enn lidnir, tá ið ein politiovastur kom framvið - ikki illur, men óður - og spurdi, hvat vit hildu okkum vera - hetta var eingin dansistova!

"Men hinir søgdu..." royndu vit at greiða frá - men tá høvdu hinir politistarnir longu slept sær til rýmingar. Teir vistu, hvat ið fór at henda.

Politiovastin var ikki blíður. "Document! Document!" geylaði hann. Eg hevði bara fyrbilspassið, ið var galdandi í ein mánað - og nú vóru triggir lidnir!

Politiovastin tók passið

Fekk nýtt pass

Vit koyrdu síðani norður ímóti Rom. Ensku hjúnini kendu týskarar, ið høvdu eina barr við Laga di Vici. Í Rom fekk eg danskt pass. Men so vart tú í EEC og hevði tískil uppihaldsloyvi. Mangan kundi eg hava trupulleikar av føroyskum passi, tí myndugleikarnir vistu ikki altíð, hvat tað var.

Vit ferðaðust í Italia og komu at kenna nógva fólk. Vit spældu m.a. á veitslum og til føðingardagar hjá privatfólki. Viðhvørt fór eg út einar tveir vikur og spældi einsamallur. Neyðugt var, at hvør fór í sítt heraðshorn av og á - tí vit livdu so tætt saman, at skjótt var at fáa garir av hvørjum øðrum.

Fólk hefti seg við føroyskt

Spældi tú ongan føroyskan tónleik harnæri?

inum.

Eftirsom bretarnir bert ótu grønmeti, so gjörði eg tað eisini hetta túbartilíð. Men eisini royndi eg at greiða teimum frá, at í Føroyum veksur lútið - og eta vit ikki grind, fisk o.a., er lítil møguleiki at liva.

Hetta høvdu tey slettis ikki hugsað um! Mangan halda hesi fólkini, at "hesi djórini eru so fitt - mugu sleppa at liva." Men ikki hugsa tey um, at hvalurin livir væl í havinum, til hann doyir - høsnaungin hevur einki lív!

Tiknir í Rom

Rom er skitin býur - og ógíluga heitur á sumri. Og

Mangan vórðu Sámal og vinfólk hansara biðin at spæla á privatum veitslum.

Schweits, vórðu vit boðin inn til ein musikklerara. Hann hevði onkuntíð spælt saman við John Thickei, so tískil átti hann plátu við honum - og Kristiani Blak!

Annars gjörði eg ikki so nógva burtur úr, at eg var føroyingur. Royndi at greiða teimum frá, hvar Føroyar eru - og frá tí góða og ringa við land-

nógva fólk. Vit plagdu at spæla um kvældarnar og savnaðu heilt fitt av ung-fólki. Um dagin var ikki hugsingur um at spæla - alt ov heitt.

Nógvastaðni í Rom var ikki loyvt at spæla. Men vit spældu kortini - til politistur kom og steðgaði okkum.

So bíðaðu vit, til politistarnir vóru farnir aftur

um eina sýn. Hildu, at teir mundu fara at vera burturi í okkurt um eitt korter. Fimm minuttir gingu - og so komu teir aftur!

Men vit áttu ongan pening, so vit tóku kjansin enn einaferð. Og hesaferð vórðu vit tiknir inn á politistøðina og skuldu sita í geglinum fyri náttina. Inni í geglinum lá eitt landastrok og svav - men teir blakaðu hann út og okkum inn.

Eina vínflošku høvdu vit í taskuni. Um vit kundu sleppa at taka hana inn við

í geglið? Ikki talingur um. Men um vit so kundu drekka hana, áðrenn vit fóru inn? Jú, tá var í finasta lagi!

Eina grótbrik høvdu vit at liggja á (avísir høvdu

